

Arrest

nr. 93 103 van 7 december 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE KAMERVOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 maart 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 februari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2012.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DHONDT, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 25 september 2011 en heeft zich op 26 september 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 oktober 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 24 januari 2012.

1.3. Op 27 februari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 27 februari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit. U bent geboren te Baladiyat in Bagdad op 3 juni 1982. U bent een sjiietische Arabier. Gedurende uw eerste levensjaren woonde u met uw familie bij uw oom in Baladiyat. Vanaf 1996 hadden jullie een eigen huis in Baladiyat. U ging tot het zesde jaar naar de lagere school. In 1999 hebt u vijf maanden legerdienst gedaan, waarna u uw dienstplicht afkocht. U werkte gedurende een viertal jaar in de winkel van uw oom. Na de val werkte u gedurende een drietal jaar in de groentewinkel van uw vader. Van 2005 tot 2008 werkte u als taxichauffeur. Van 2010 tot 2011 leverde u vlees aan particulieren, restaurants en een Turks bedrijf. Op 4 juni 2011 kreeg u een dreigbrief van de organisatie Asaib Ahl Al Haq (Verbond van de Rechtschapenen). Hierin stond vermeld dat u een verrader was omdat u voor de Amerikaanse troepen zou werken. Op 9 juni 2011 werd u ontvoerd door gewapende mannen. Na ongeveer een week werd u weer vrijgelaten, mits betaling van losgeld. Na deze ontvoering ging u klacht indienen bij de politie. Sinds uw ontvoering zouden personen naar u zijn komen vragen. Op 20 juni 2011 vaardigde uw stam een document uit waarin deze afstand deed van u omwille van uw werk voor buitenlanders. Op 25 juni 2011 ontving u dit document van uw moeder. De periode daarna, van juni tot september 2011 verbleef u bij uw tante langs moeders kant in Harthiya. Op 16 september 2011 verliet u Irak. Op 26 september 2011 bent u in België aangekomen en hebt u hier asiel aangevraagd.

Ter staving van uw asielrelaas legt u uw originele identiteitskaart (dd. 7/5/07) voor. Verder legt u tevens kopieën voor van uw nationaliteitsbewijs (dd. 15/5/99), een document waarin uw stam verklaart afstand te doen van u, een pv van uw klacht over uw ontvoering en een dreigbrief.

B. Motivering

Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen. Er dient te worden vastgesteld dat onvoldoende ernstige elementen om te overtuigen dat u daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren.

Vooreerst zouden volgens u uw problemen vooral te linken zijn aan uw beweerde activiteit als vleesleverancier, welk dus een belangrijk element in uw asielrelaas is. U legt wat dit betreft echter geen bewijsstukken voor. Voorts dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen hierover opmerkelijk vaag en onsamenhangend zijn. Allereerst kan worden opgemerkt dat u niet de volledige namen kunt noemen van de personen waaraan u leverde. U verklaart bovendien dat u vlees leverde aan het Turkse bouwbedrijf 77. U weet echter niet hoe de grote baas van deze firma heette. Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt daarenboven dat dit bedrijf 77 wel takken heeft in verschillende landen, waaronder Turkije, maar dat het een Iraaks bedrijf is. Aangezien u verklaart dat dit het enige "buitenlandse" bedrijf was waarvoor u zou geleverd hebben, vervalt meteen het door u aangehaalde motief voor de bedreigingen en uw ontvoering waardoor hieromtrent twijfels rijzen over de waarachtigheid ervan (CGVS p. 6-8).

U beweert dat veel mensen die voor buitenlandse firma's werkten ontvoerd of vermoord werden. U was dus op de hoogte van de risico's die dit werk inhield. De reden waarom u ervoor koos toch aan een buitenlands bedrijf te leveren, was dat u hiermee meer geld kon verdienen. Het is dan ook uiterst bevreemdend om te moeten vaststellen dat u, die beweert voor een buitenlands bedrijf te hebben gewerkt, totaal geen voorzorgen nam om ervoor te zorgen dat niemand in uw wijk zou te weten komen welk werk u uitvoerde (CGVS p.8). Een dergelijke roekeloze houding doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Daarenboven dienen enkele bemerkingen gemaakt te worden in verband met uw verklaringen over Asaib Ahl Al Haq, de organisatie die u bedreigt en ontvoerd zou hebben. U verklaart hierover immers eerst enkel te weten dat het een sjiietische militie betreft. Dit is des te meer opvallend daar u beweert dat u onder andere op internet informatie heeft opgezocht. Het doel van deze organisatie kunt u niet weergeven. U zou tevens niet weten of deze aan andere organisaties verbonden is. Meteen daarna

zegt u echter dat Asaib Ahl Al Haq een deel van het Mehdi leger zou zijn, met als leider Moqtada Al Sadr. Van Asaib Ahl Al Haq zelf noemt u geen verantwoordelijken (CGVS p.12). Uit informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd) blijkt echter dat Asaib Ahl Al Haq aanzien wordt als een groep die deloyaal was aan het Mehdi leger en er daarom van afgescheurd is. Dat u, die door hen bedreigd wordt en informatie over hen heeft opgezocht Uw verklaringen met betrekking tot deze groepering zijn dus ongeloofwaardig.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u opmerkelijk vaag blijft wat betreft de vervolgingsfeiten die u aanhaalt. Zo verklaart u dat er verzen van de Koran in de dreigbrief vermeld werden, maar weet u zelfs bij benadering niet waarover deze gingen (CGVS p.12). Tevens is het opmerkelijk dat u verklaart dat u op 9 juni 2011 werd ontvoerd en dat u denkt dat het in het begin van de week was (CGVS p.14). Nochtans was dit in werkelijkheid een donderdag, hetgeen bezwaarlijk als het begin van de week kan aanzien worden daar in de Islamitische wereld het weekend op vrijdag valt.

Verder blijkt er ook een inconsistentie tussen uw verklaringen bij de Dienst Vreemdelingen (CVZ) enerzijds en uw verklaringen bij het CGVS anderzijds. Bij DVZ verklaarde u immers dat u reeds in juni 2011 uit Irak zou vertrokken zijn. Bij het CGVS daarentegen verklaart u dat dit pas op 16 september 2011 was (CGVS p.19). Een dergelijke afwijking wat betreft uw verklaringen, komt de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas zeker niet ten goede.

Bovendien kunnen ook uw verklaringen dat er na uw ontvoering nog mensen naar u kwamen vragen, niet overtuigen dat u een vrees voor vervolging hoeft te koesteren. Vooreerst zijn uw verklaringen hierover weinig coherent. Zo verklaart u aanvankelijk dat de laatste keer dat er mensen naar u kwamen vragen, zo'n tien dagen voor uw vertrek uit Irak was. Sindsdien zou u niets meer over uw belagers gehoord hebben, u zou ook geen contact meer hebben met vrienden ofzo (CGVS p.17). Wanneer u vervolgens wordt gevraagd of u hier niet meer naar heeft geïnformeerd, beweert u plots dat uw oom wel nog eens aan de telefoon heeft gezegd dat dezelfde personen nog eens zijn langsgekomen na uw vertrek. Hoewel ze niets zouden hebben gevraagd, zouden ze zijn in winkel hebben binnengekeken (CGVS p.17). Dat u aanvankelijk verklaart niets meer over hen te hebben gehoord, om daarna te stellen dat ze toch nog eens zijn langs gekomen bij uw oom, doet twijfels rijzen over de waarachtigheid van uw beweringen. Bovendien weet u niet wie de personen waren. Ze zouden alleen hebben gevraagd waar u was en u kan niet uitleggen waaruit u afleidt dat het uw belagers zijn. Het enige wat u zegt is dat ze in een opel reden en een baard hadden. U kan evenmin uitleg verschaffen waarom de personen die u eerst vrijgelaten hadden u vervolgens, nog zouden zoeken terwijl u wel aan hun eisen zou hebben voldaan, namelijk stoppen met uw werk (CGVS p.17). Bovendien wonen uw ouders nog steeds in hetzelfde huis in Baladiyat en werkt uw vader daar ook nog. Ze werden tot nog toe niet lastiggevallen (CGVS p.4-5).

Met betrekking tot uw verklaring dat u uit uw stam verbannen zou zijn, dient te worden opgemerkt dat dit, zo het al waar zou zijn, niet kan worden beschouwd als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing van vervolging. Het is vooreerst opmerkelijk te moeten vaststellen dat u, die verklaart door uw stam verbannen te zijn en hier een attest van voorlegt, verklaart de naam van uw stamhoofd niet te weten. Nochtans moet hij deze beslissing nemen. Wat er ook van zij, u verklaart sowieso geen banden te hebben met uw stam. Een verstoting houdt volgens u in dat ze u niet meer zouden verdedigen, maar u hebt hen nooit om hulp gevraagd. Uw ouders hebben u daarenboven niet verstoten (CGVS p.5, 10-11). Dit wijst bijgevolg niet op vervolging vanwege uw stam.

Gelet op bovenstaande vaststellingen bent u er niet in geslaagd uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse

veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiitische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang, rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2,c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Wat de door u neergelegde documenten betreft dient te worden aangehaald dat deze bovenstaande redenering niet in positieve zin kunnen ombuigen. Het gaat hier immers om uw originele identiteitskaart (dd. 7/5/07) en kopieën van uw nationaliteitsbewijs (dd. 15/5/99), een document waarin uw stam verklaart afstand te doen van u, een pv en een dreigbrief. Uw identiteitskaart en nationaliteitsbewijs zeggen enkel iets over uw identiteit en herkomst, dewelke hier sowieso niet ter discussie staan. De andere documenten betreffen allemaal kopieën, dewelke gemakkelijk manipuleerbaar zijn en waarvan de echtheid dus geenszins kan gegarandeerd worden. Bovendien werd de pv enkel opgesteld op basis van uw eigen verklaringen, dit kan dus geenszins als garantie worden aanzien als zouden deze gebeurtenissen werkelijk hebben plaatsgevonden. Bovendien is het bevreemdend te moeten vaststellen dat u geen contact meer opnam met de politie om te informeren

naar wat er verder met de klacht gebeurde, terwijl u wel nog drie maanden in Bagdad verbleef (CGVS p.11).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 §2, 57/6 2^e lid, 57/7ter en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet, artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, voert verzoeker aan dat hij het absoluut niet eens is met de beslissing. Onder verwijzing naar UNHCR betreffende de bewijslast, onderneemt verzoeker voorts een poging om de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Wat de subsidiaire bescherming betreft wijst verzoeker erop dat de laatste maanden de veiligheidssituatie in Bagdad ernstig verslechterd is en alleszins niet beter te noemen is dan de periode dat de verwerende partij nog wel subsidiaire bescherming toekende voor burgers uit Bagdad. Tot slot stelt verzoeker dat een verwijzing naar het beleid van de andere Europese landen irrelevant is omdat de kwalificatierichtlijn immers minimumnormen vooropstelt en de Belgische wetgever duidelijk gekozen heeft van een bredere bescherming.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken bij het verzoekschrift: 4 bladzijden uit de “Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés” en drie bladzijden uit de “Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims” van UNHCR ; vijf krantenartikelen en 1 artikel van Refworld over de veiligheidssituatie in Irak.

2.3. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.4. Voorts ziet de Raad niet in hoe artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6, 1ste lid van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

Waar verzoeker nog artikel 57/6, 2de lid geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op onderdanen van een Lidstaat van de Europese gemeenschappen of onderdanen van een Staat die partij is van een toetredingsverdrag tot de Europese Unie, dat nog niet in werking is getreden, wat in casu niet het geval is.

Betreffende de voorgehouden schending van artikel 77 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de vreemdelingenwet kan evenmin worden ingezien hoe de bestreden beslissing deze bepaling schendt, vermits voormeld artikel een overgangsbepaling betreft aangaande de invoering van de subsidiaire beschermingsstatus en de bestreden beslissing werd genomen mede met in achtneming van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker geeft verder ook geen enkele toelichting hieromtrent zodat dit onderdeel eveneens onontvankelijk is.

2.5. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) volgens hem zijn problemen vooral te linken zijn aan zijn beweerdde activiteit als vleesleverancier en hij wat dit betreft geen bewijsstukken voorlegt, (ii) zijn verklaringen hierover zeer vaag en onsamenhangend zijn, (iii) het uiterst bevreemdend is om te moeten vaststellen dat hij, die beweert voor een buitenlands bedrijf te hebben gewerkt, totaal geen voorzorgen nam om ervoor te zorgen dat niemand in zijn wijk zou te weten komen welk werk hij uitvoerde en dergelijke roekeloze houding verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen, (iii) daarenboven enkele bemerkingen dienen gemaakt te worden in verband met zijn verklaringen over Asaib Ahl al Haq, (iv) hij opmerkelijk vaag blijft over de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt, (v) er een inconsistentie blijkt tussen zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en het CGVS, (vi) ook zijn verklaringen dat er na zijn ontvoering nog mensen naar hem kwamen vragen niet overtuigen, zoals toegelicht, (vii) met betrekking tot zijn verklaring dat zijn stam hem zou verbannen hebben niet kan beschouwd worden als een voldoende zwaarwichtige aanwijzing van vervolging, en (viii) na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen is dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 februari 2012 (CG nr. 1121994), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.6. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.7.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt.

2.7.2. Waar verzoeker stelt dat hij niet al de namen volledig kan onthouden van de personen aan wie hij leverde, dit voor zijn job overbodig was en deze kennis een kwartier na de levering overbodig is, heeft hij deels gelijk, wat hem er niet van ontslaat overtuigende verklaringen af te leggen over zijn tewerkstelling, namelijk het leveren van vlees, wat aan de basis zou hebben gelegen van zijn voorgehouden problemen. Zo is het op zijn minst merkwaardig dat verzoeker op de vraag “Aan wie of wat leverde u vlees?”, aanvankelijk stelt “Buitenlandse bedrijven, bijvoorbeeld Turkse bedrijven. Enkel Turkse bedrijven? Turkse bedrijven, restaurants en ook andere personen” (gehoor, p. 6) terwijl dit niet het geval blijkt te zijn vermits hij in wezen enkel leverde aan het “bedrijf 77”, dat een Iraaks bedrijf is, en hij geen andere Turkse of buitenlandse bedrijven onder zijn cliënteel had (gehoor, p. 7-8). Daarenboven is het niet aannemelijk dat een Iraaks internationaal bedrijf zoals de “77 company group” dat zich niet alleen bezighoudt met de bouw, maar onderafdelingen blijkt te hebben in meerdere sectoren en onder andere instaat voor de levering van voedsel en drank aan bedrijven, zich zou moeten beroepen op een kleine zelfstandige als verzoeker voor de bevoorrading van vlees (zie beschrijving van het bedrijf adm. doss., stuk 12 “77 Group Company”, p.3, 2.iv.). De Raad hecht dan ook geen enkel geloof aan verzoekers verklaring dat hij in Irak vlees leverde aan het bedrijf “77 company group”. Vermits geen enkel geloof kan worden gehecht aan dit onderdeel van het opgediste relaas en derhalve vastgesteld dient te worden dat verzoeker geen internationale/transnationale bedrijven onder zijn cliënteel had, is het evenmin geloofwaardig dat verzoeker door Asaib Ahl al Haq zou gevisieerd en belaagd worden omdat hij “vlees leverde bij Amerikanen” (gehoor, p. 11). Derhalve kan ook geen enkel geloof worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij door zijn stam werd verstoten omdat hij voor buitenlanders en Amerikanen werkte vermits dit niet het geval blijkt te zijn.

2.7.3. De geloofwaardigheid van verzoekers relaas wordt verder ondermijnd doordat hij vaag blijft over de beweerde vervolgingsfeiten. Zo stelt verzoeker dat de militie hem een dreigbrief stuurde waarin hij wordt bedreigd en waarin ook enkele verzen van de Koran werden opgenomen. Indien het relaas op enige waarheid zou berusten dan kan redelijkerwijs worden aangenomen dat verzoeker minstens op de hoogte zou zijn geweest van de inhoud van de Koranverzen, wat niet het geval blijkt te zijn (gehoor, p. 11).

Het verzonnen karakter van het relaas blijkt tevens uit verzoekers ongeloofwaardige en onlogische verklaring dat hij ontvoerd werd en vrijgelaten tegen losgeld terwijl zijn ontvoerders nog altijd naar hem op zoek waren (gehoor, p. 16). Logischerwijs kan er vanuit gegaan worden dat indien ontvoerders hun slachtoffer vrijlaten, zij daarna niet op zoek gaan naar de vrijgelatene. Verzoekers verweer dat hij het eens is met de tegenpartij en zijn vervolging niet rationeel is, maar het inconsequente karakter van zijn vervolging zijn vrees niet wegneemt, maar deze enkel voedt, kan niet overtuigen omdat het geheel van de ongeloofwaardige en verzonnen elementen samen, maken dat geen geloof wordt gehecht aan zijn relaas. Verzoeker maakt (i) niet aannemelijk dat hij werkte voor Amerikanen of buitenlanders zodat zijn vervolging omwille van deze reden niet geloofwaardig is, (ii) derhalve is ook de bewering dat zijn stam hem omwille van zijn werk voor Amerikanen en buitenlanders zou hebben verstoten verzonnen, (iii) hij ontvangt een dreigbrief maar weet niets te vertellen over de in deze dreigbrief opgenomen Koranverzen, en (iv) hij legt een klacht neer omwille van een dreigbrief en zijn ontvoering maar neemt niet eens de moeite om zijn klacht op te volgen.

2.8. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.9. Tot slot wijst de Raad erop dat het door verzoeker geschonden geachte artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet het volgende bepaalt:

“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoont met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan :

- a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat aan het asielrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten geen enkel geloof kan worden gehecht zodat geenszins aan de voorwaarden is voldaan om toepassing te maken van artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet en dan ook niet kan worden ingezien op welke wijze genoemd artikel geschonden zou kunnen zijn.

2.10. Gelet op de manifeste ongeloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas, kan hem evenmin de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet worden toegekend.

2.11.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (“Subject Related Briefing (SRB) “Irak” *“De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD”* van 5 januari 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.11.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiiitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.11.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport *“Strategy for the Iraq Situation van januari 2007”* en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer

naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.11.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.11.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikels, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is, de veiligheidssituatie alleszins niet beter te noemen is dan in de periode dat verwerende partij nog wel subsidiaire bescherming toekende voor burgers uit Bagdad en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)".*

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.11.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

"28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van

het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.
(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;
– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven december tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS